

बोबक बकरा

मनरो लीफ

बोबक बकरा

लेखक - मनरो लीफ

चित्रे - मनरो लीफ

मराठी अनुवाद

सुवर्णा सखदेव

कृतज्ञता -

अरविंद गुप्ता

आभार -

ग्राफिक्स :

अभय कुमार झा

अविनाश देशपांडे

मुद्रक : स्क्रिप्ट आर्ट

९१४ सदाशिव पेठ,

पुणे - ४११ ०३०.

प्रकाशनवर्ष : २००५

मूल्य : रु. १५/-

सौजन्य -

रमेश गरवारे चॅरिटी ट्रस्ट

कजा कजा मरू प्रकाशन

द्वारा : गरवारे बालभवन

सारसबागेसमोर, पुणे - ४११ ००२.

फोन : २४४४२१०९.

Bobak Bakra

By - Munro Leaf

Illustrated by - Munro Leaf

Marathi translation

Suvarna Sakhadev

Special Thanks :

Arvind Gupta

Thanks -

Graphics :

Abhay Kumar Jha

Avinash Deshpande

Printed at : Script Art

914 Sadashiv Peth,

Pune - 411 030.

Publication : 2005

Price : Rs. 15/-

Supported by -

Ramesh Garware Charity Trust

Kaja Kaja Maru Publication

C/o. Garware Balbhavan

Opp. Sarasbaug,

Pune - 411 002.

Phone : 24442109.

बोबक बकरा

मनरो लीफ

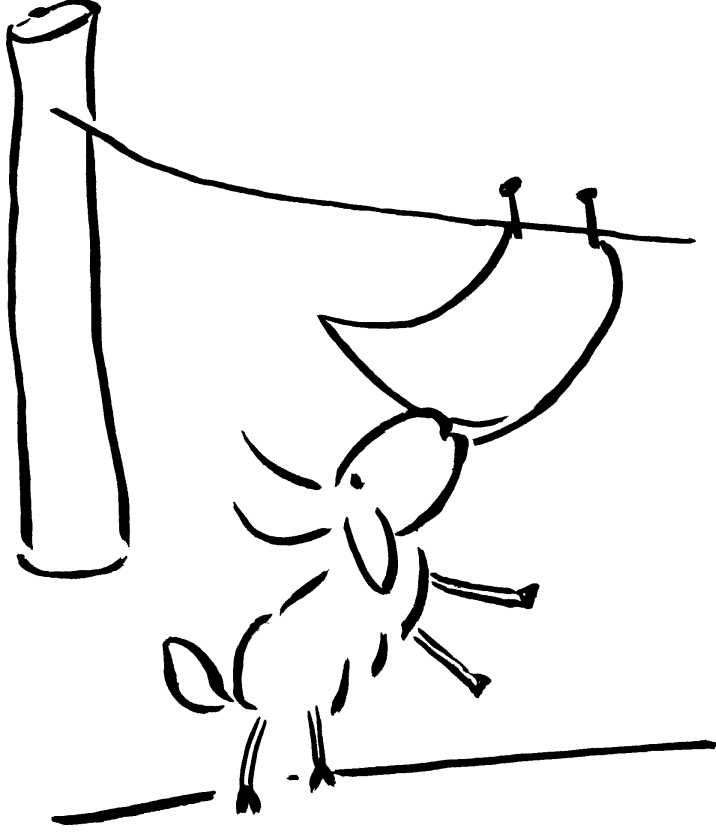
एक बकरा होता,
त्याचं नाव होतं बोबक,
तो राजस्थानात रहात होता.

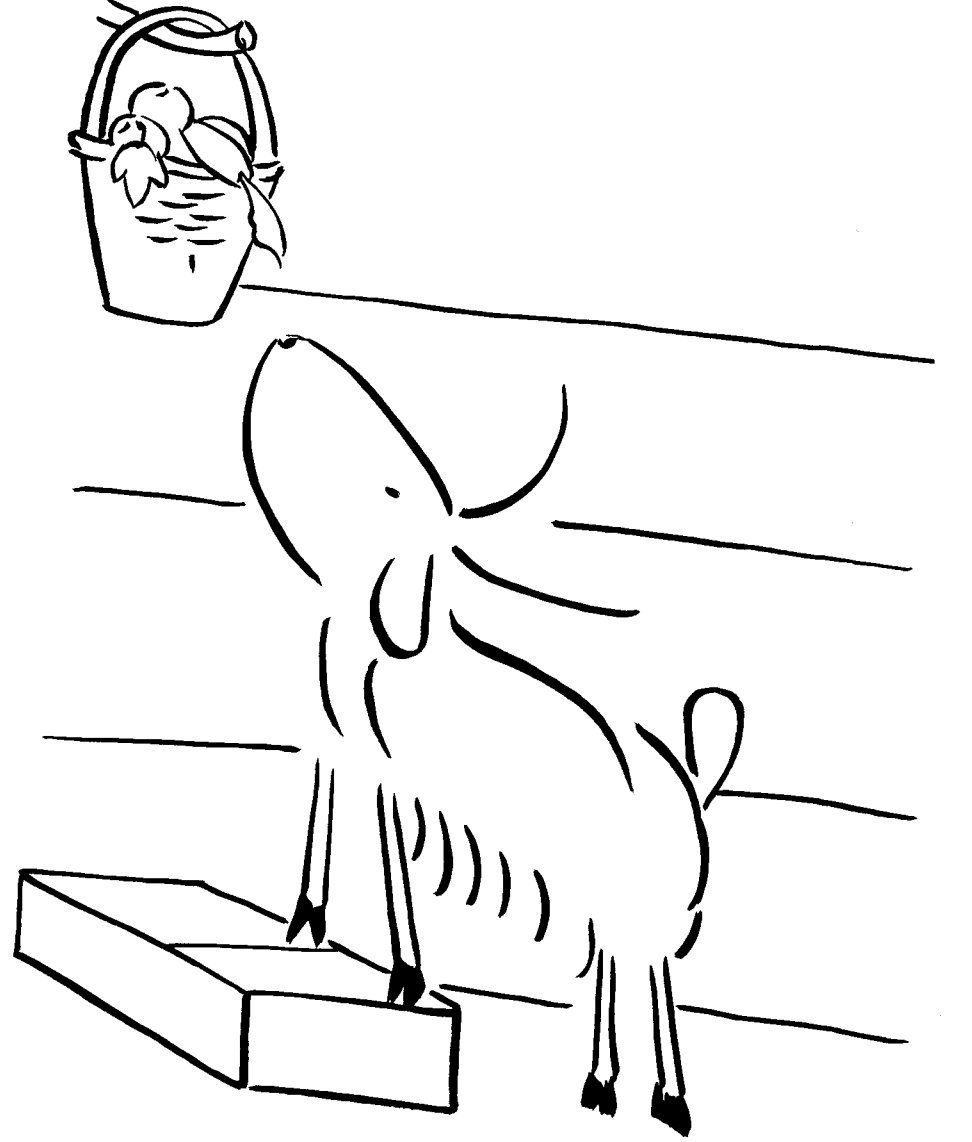
'खाणे' हाच त्याचा छंद.
त्याला जे काही मिळेल ते सर्व खाऊन टाकायचा.
आपण काय खातो आहोत याची त्याला अजिबात काळजी
नसायची. जे दिसेल त्यावर तो ताव मारायचा.

त्याला बाभळीची फळं आणि पानं खायला सर्वात
जास्त आवडायची.

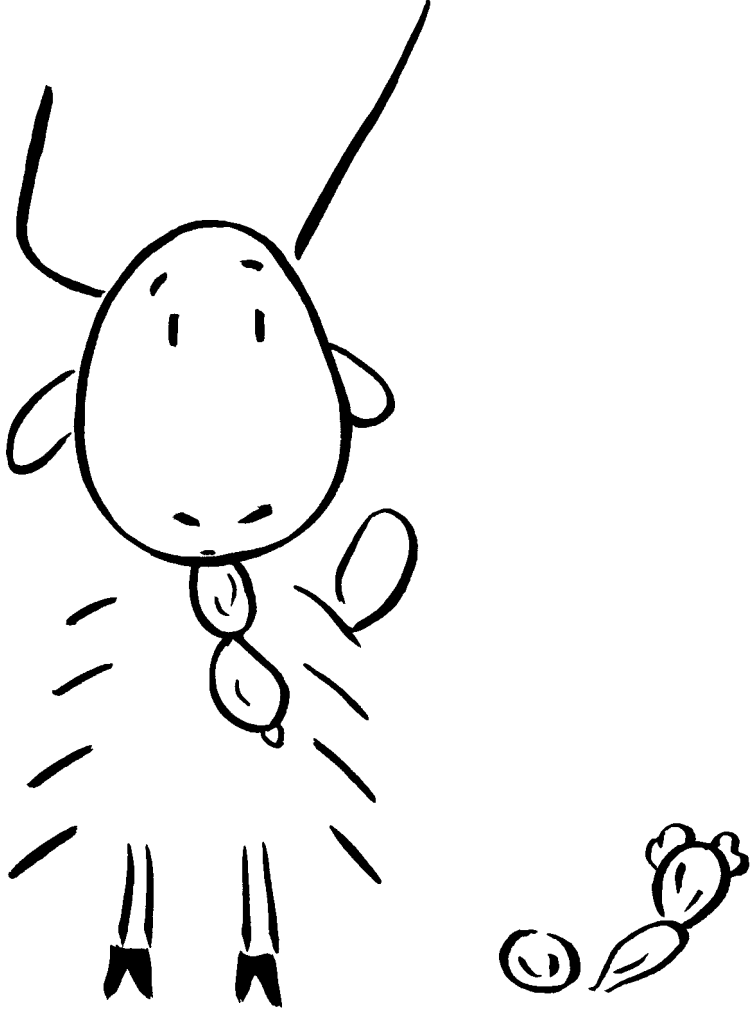

पण जर रस्त्याने जाता जाता एखाद्या दोरीवर कपडे लटकवलेले दिसले तर लगेच त्याला तोंड लावायचा.

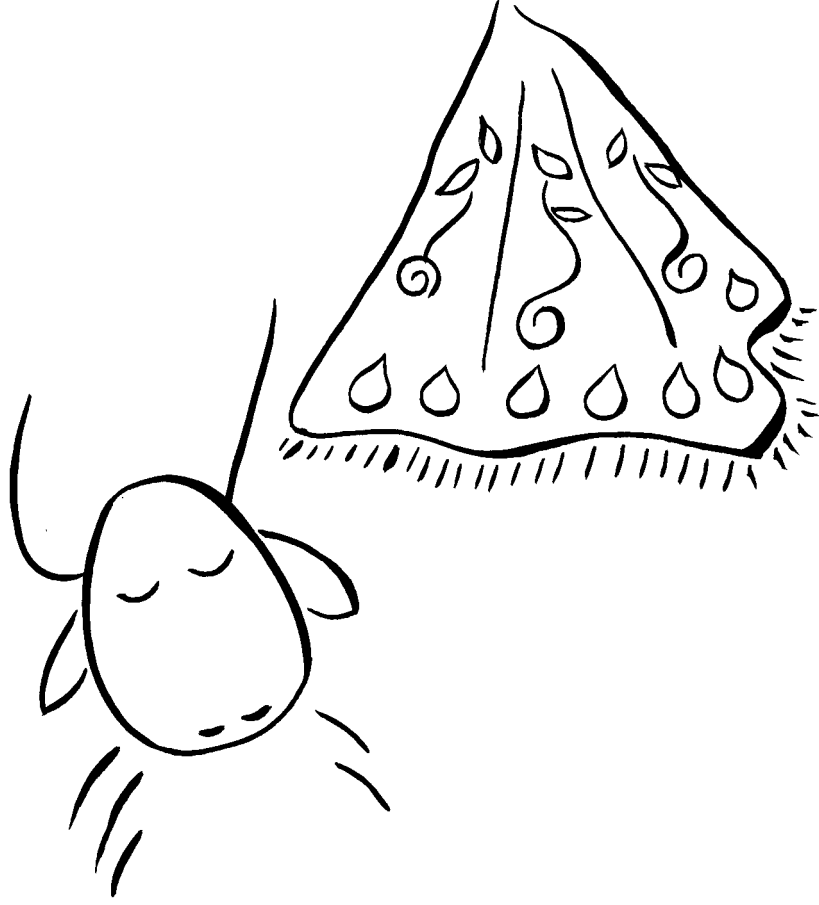
कधी कोणाच्या स्वयंपाकघरात घुसायचा. तिथे उंचावर भाजीची टोपली दिसली तर त्यालाही तोंड लावण्याचा प्रयत्न करायचा.

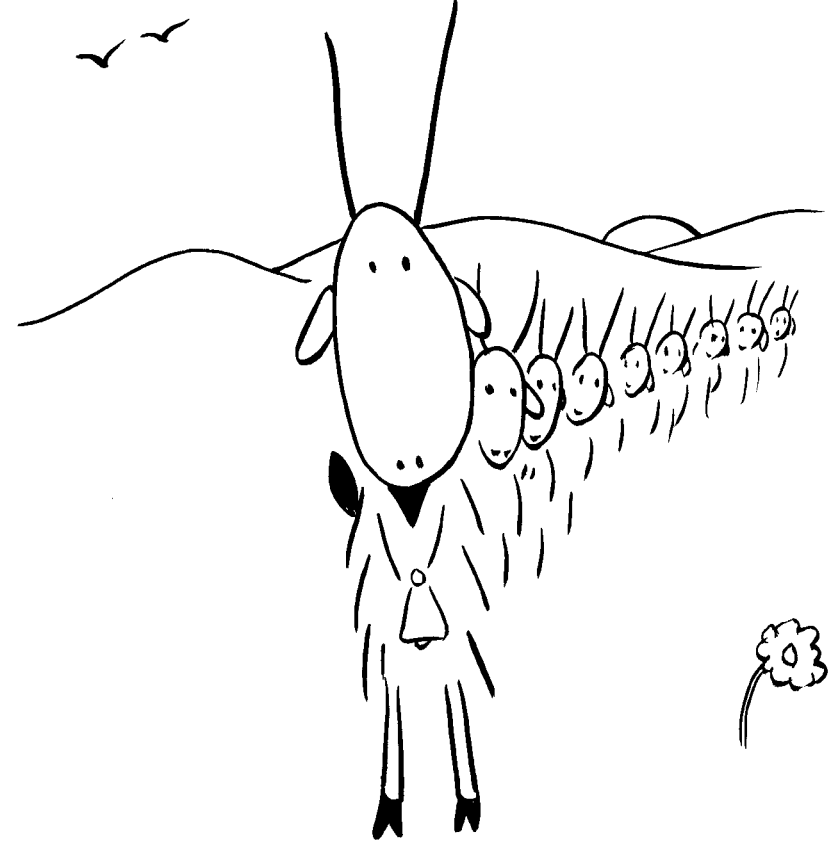
कधी कधी काटेवाल्या निवडुंगालाही तोंड लावायचा;
पण असं केल्यावर मात्र त्याला पश्चात्ताप व्हायचा.

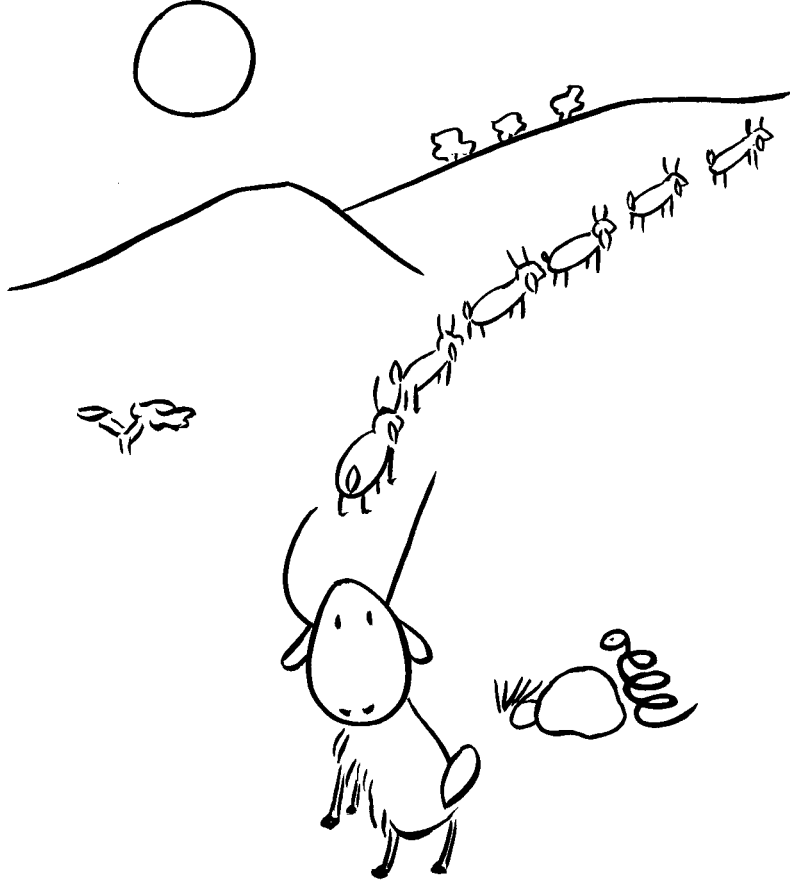
इतर बकऱ्यांबरोबर बोकही एका वाड्यात रहात होता.
तिथे त्याला काही काम नसायचं.
दिवसभर खाणे आणि झोपणे एवढाच उद्योग.
काही दिवसांनी एक माणूस येऊन फक्त त्याची लोकर
कापून जायचा.

काही माणसं ही लोकर खरेदी करायचे.
ते त्याचे गरम कपडे बनवायचे नाहीतर गादीत ती लोकर भरायचे.
आपल्या केसांचं लोक काय करतात याची त्याला काही पर्वा
नसे. फक्त एकच की, केस कापता कापता आपल्या अंगाचं
सालटं नाही ना निघणार ?

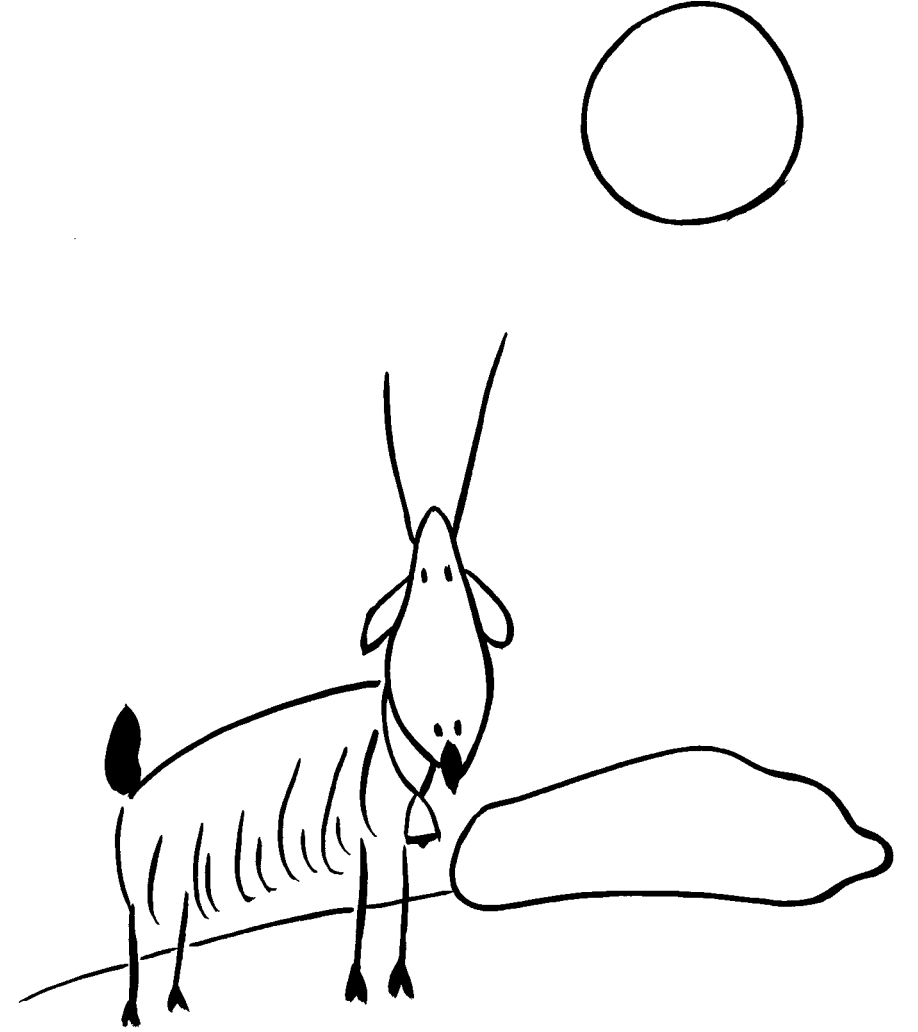
बोबकच्या वाड्यात काही आगाऊ बकरे रहात होते.
त्यातील एकजण पुढे, तर बाकी सगळे त्याच्या मागोमाग जायचे.
या पुढारी बकऱ्याचं समाधान झालं की तो एका ठिकाणाहून
दुसऱ्या ठिकाणी जायचा. इतर बकरेही आपली शेपटी हलवत
हलवत त्याच्या मागे जायचे. भले दुसरं ठिकाण चांगलं असो
वा नसो, इतर बकरे आपल्या पुढऱ्याच्याच मागे जायचे.
काही वेळा दुसरं ठिकाण चांगलं असायचं किंवा वाईटही.

बोबकही इतरांप्रमाणे पुढारी बकऱ्याच्या मागे-मागे जायचा. खरं म्हणजे पुढारी बकरे त्याला अजिबात आवडायचे नाहीत.

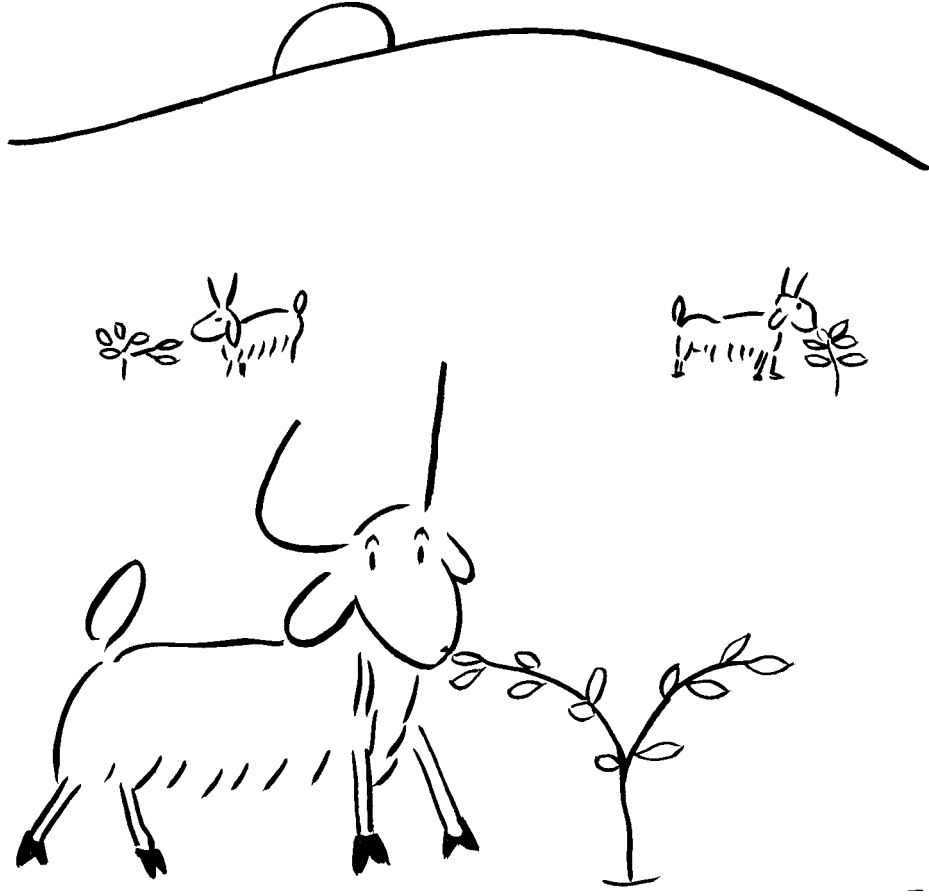
पण कोणास ठाऊक, तो असं का करायचा ?

पुढारी बकऱ्यांबद्दल त्याच्या मनात रागही नव्हता, त्यामुळे बोबकही त्यांच्याबरोबर जायचा. कदाचित त्याच्यामागे जाणं जास्त सोप्यं होतं; पण जाता जाता तो याबद्दल इतका विचार करत करत जायचा की बाकी सगळे पुढे निघून जायचे आणि तो सर्वांच्या मागे रहायचा.

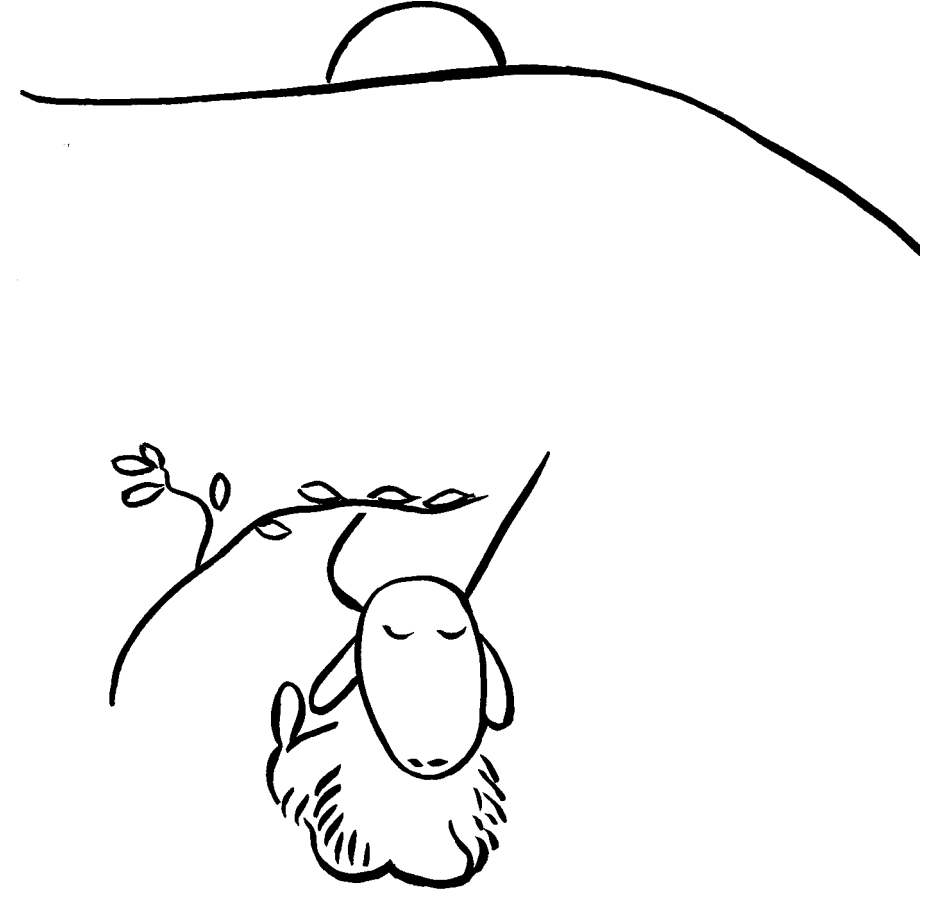

एक दिवस खूप उकाडा होता. पुढारी बकऱ्याला ही जागा आवडली नाही म्हणून तो दुसऱ्या जागेच्या शोधार्थ निघाला.

बाकी बकरेही त्याच्या पाठोपाठ निघाले आणि त्यांच्यामागे बोबक; पण तो सर्वांत शेवटी होता.

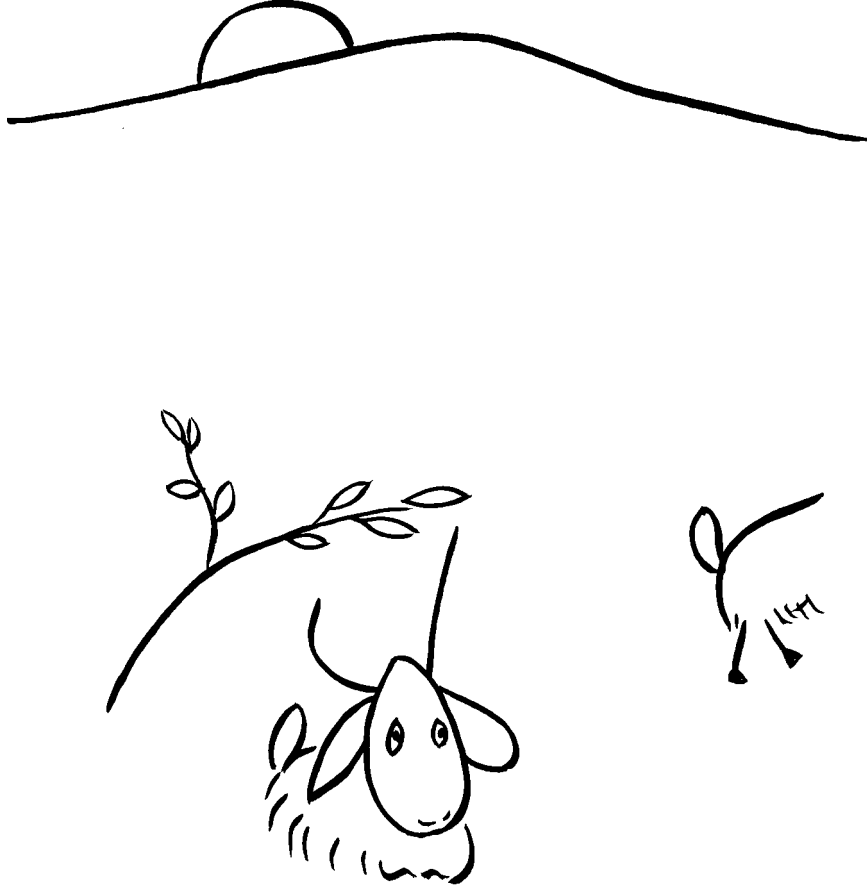

जाता जाता त्यांना खूप उशीर झाला. सूर्याच्या उन्हांनं पूर्ण
 डोंगरच तापला होता. गवताचं नवीन कुरण तर मिळालं;
 पण तिथलं गवत तितकंसं कोवळं नव्हतं. बोबकनं थोडं गवत
 खाल्लं पण त्याला मळमळायला लागलं.
 इतरांबरोबर आपण उगीचच आलो असं त्याला वाटलं.

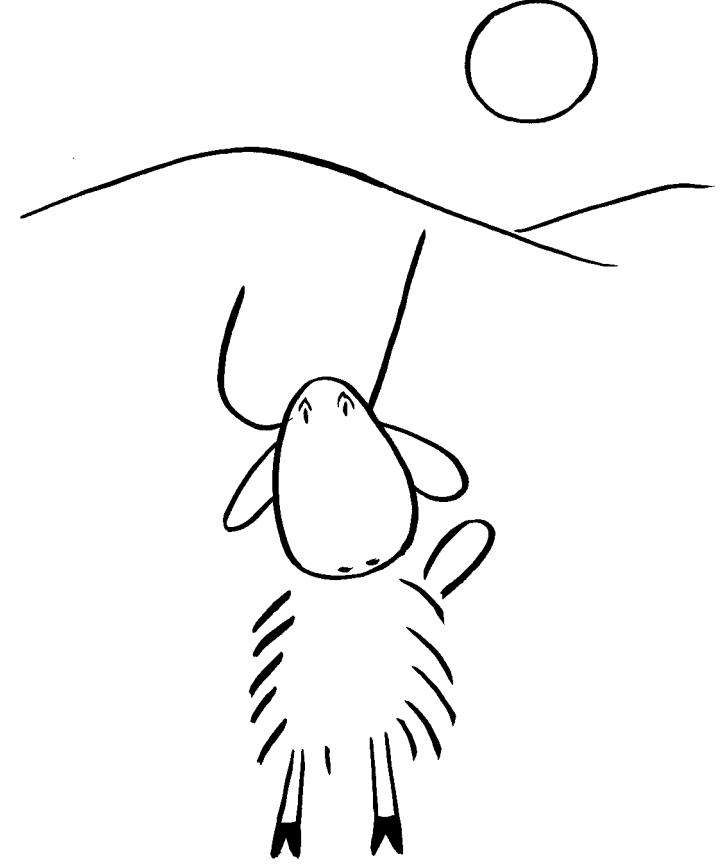

म्हणून त्यानं तिथेच बसकण मारली.
 त्यानं ठरवलं की, जोपर्यंत आपल्याला बरं वाटत
 नाही तोपर्यंत इथून हलायचं नाही.
 बोबक जरा बसत नाही, तोच पुढारी बकऱ्यानं
 दुसरीकडे जायचं ठरवलं.

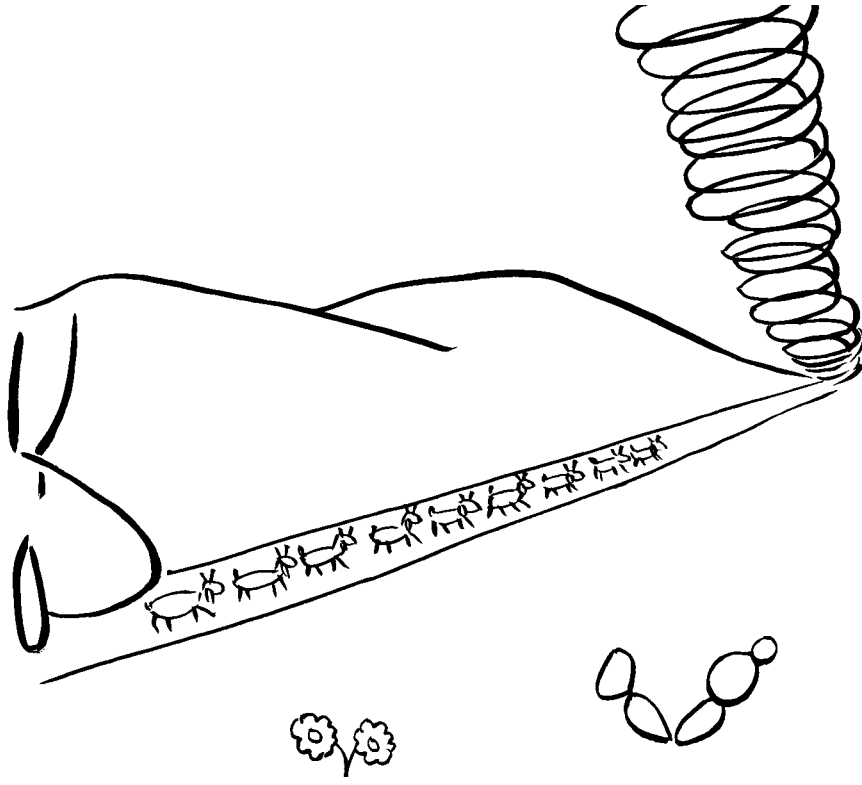

पुढारी जायला लागला. बाकी बकरेही त्याच्या मागोमाग
जायला लागले. बोकक तर सर्वांत मागे होता.
खरं म्हणजे त्याला तिथून जावंसंच वाटत नव्हतं.

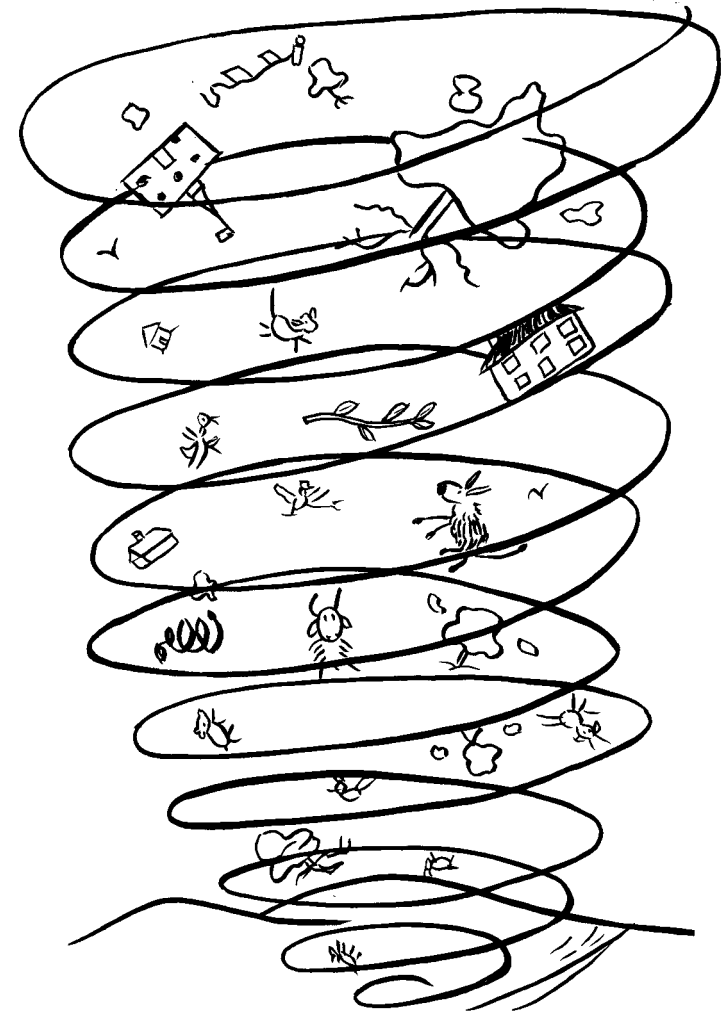
तापत्या उन्हात चालता चालता बोककला असं वाटलं,
कशाला आपण आलो सगळ्यांबरोबर.
सगळे बकरे शेपटी हलवत कशाला पुढारी बकऱ्याच्या मागे
जातात ? आतापर्यंत आपणही दुसऱ्याच्या मागे मागे आलो.
कदाचित इतरांना तशी सवय लागली असेल, त्यामुळे ते
पुढाऱ्याच्या मागे जातात. असा विचार करत करत तो चालला
होता; पण त्याला काही सुचत नव्हतं.

बोबक विचारात अगदी गर्क झाला होता.

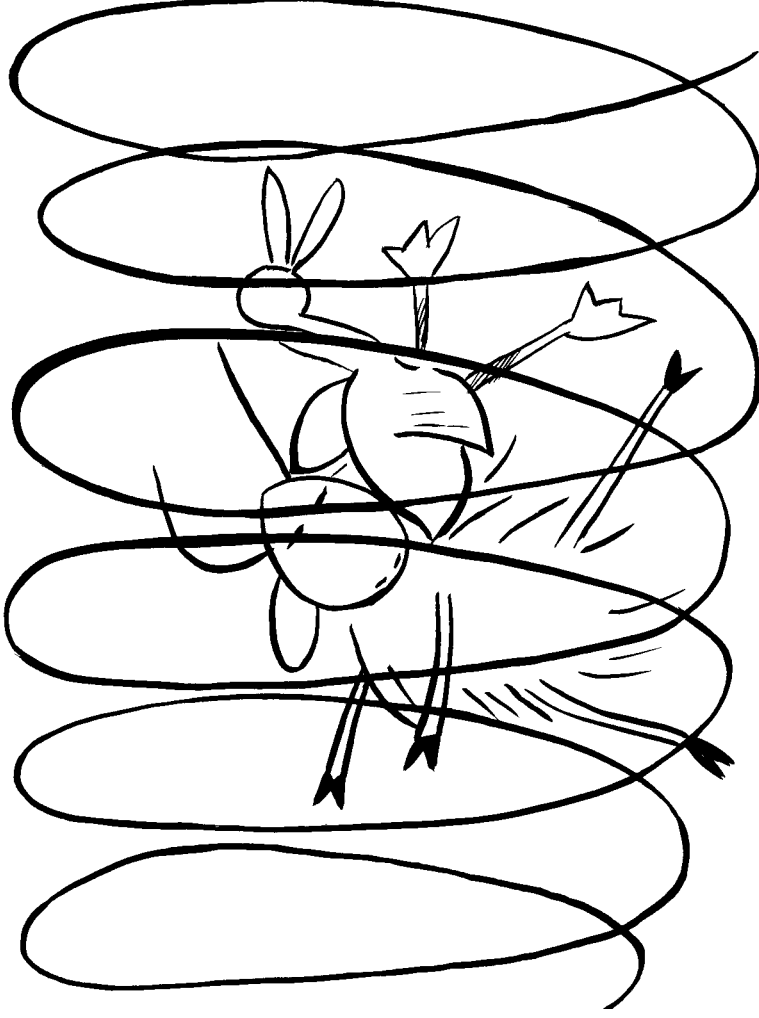
तेवढ्यात त्याला समोरच एक मोठी, काळी, धुळीनं माखलेली वस्तू त्याच्याकडे येताना दिसली. ती जमिनीवरून आकाशापर्यंत निघून गेली. बोबकनं आत्तापर्यंत एवढी मोठी वस्तू कधीच पाहिली नव्हती. त्याला ती काळी वस्तू अजिबात आवडली नाही; पण ती जोरात त्याच्याकडे येत होती. तिथून त्याला पळून जावसं वाटलं; पण पुढारी नेमका त्या काळ्या वस्तूच्याच दिशेनं जायला लागला.

ती काळी वस्तू त्यांच्या दिशेनंच येत होती.

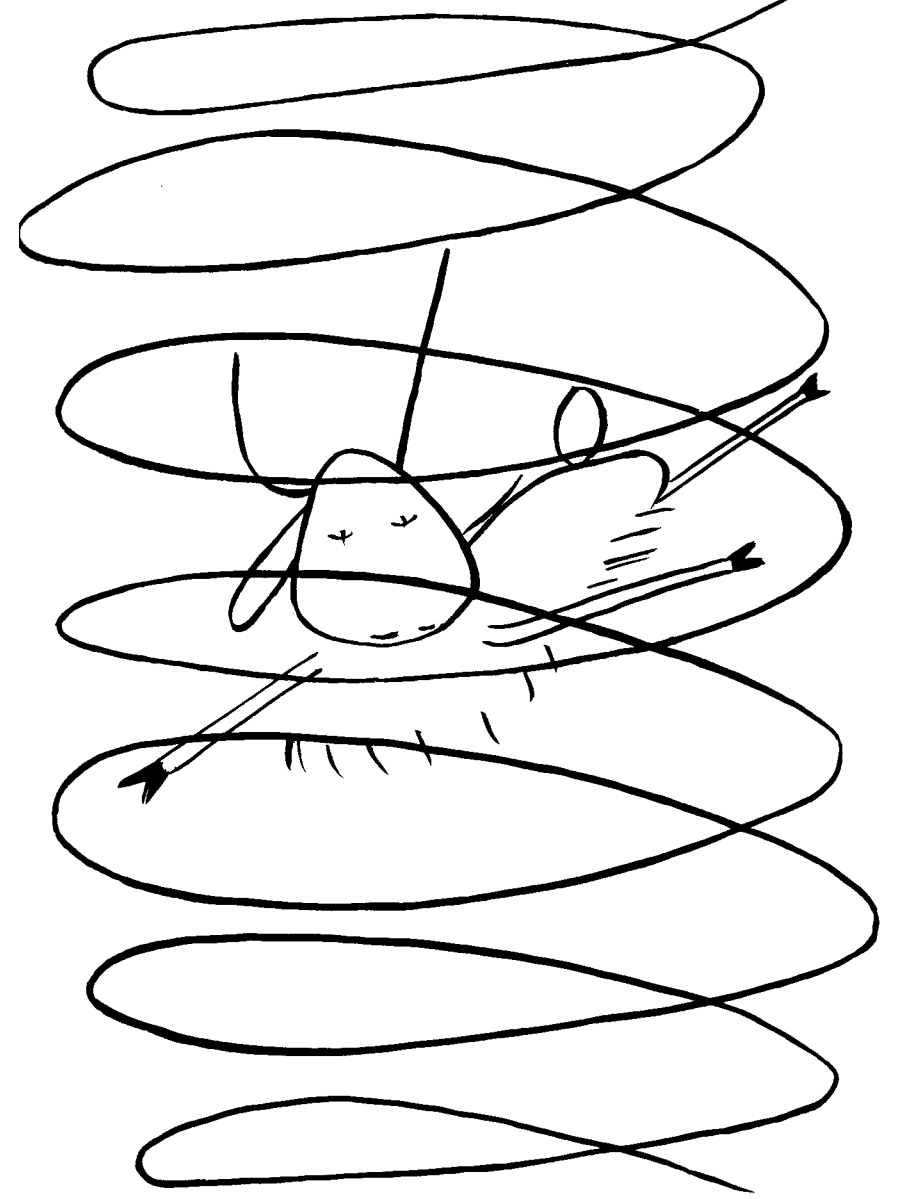

सगळे बकरे वावटळीत जाऊन अडकले. वावटळीत किंवा वादळात अडकणं ही काही गंमतीची गोष्ट नाही.

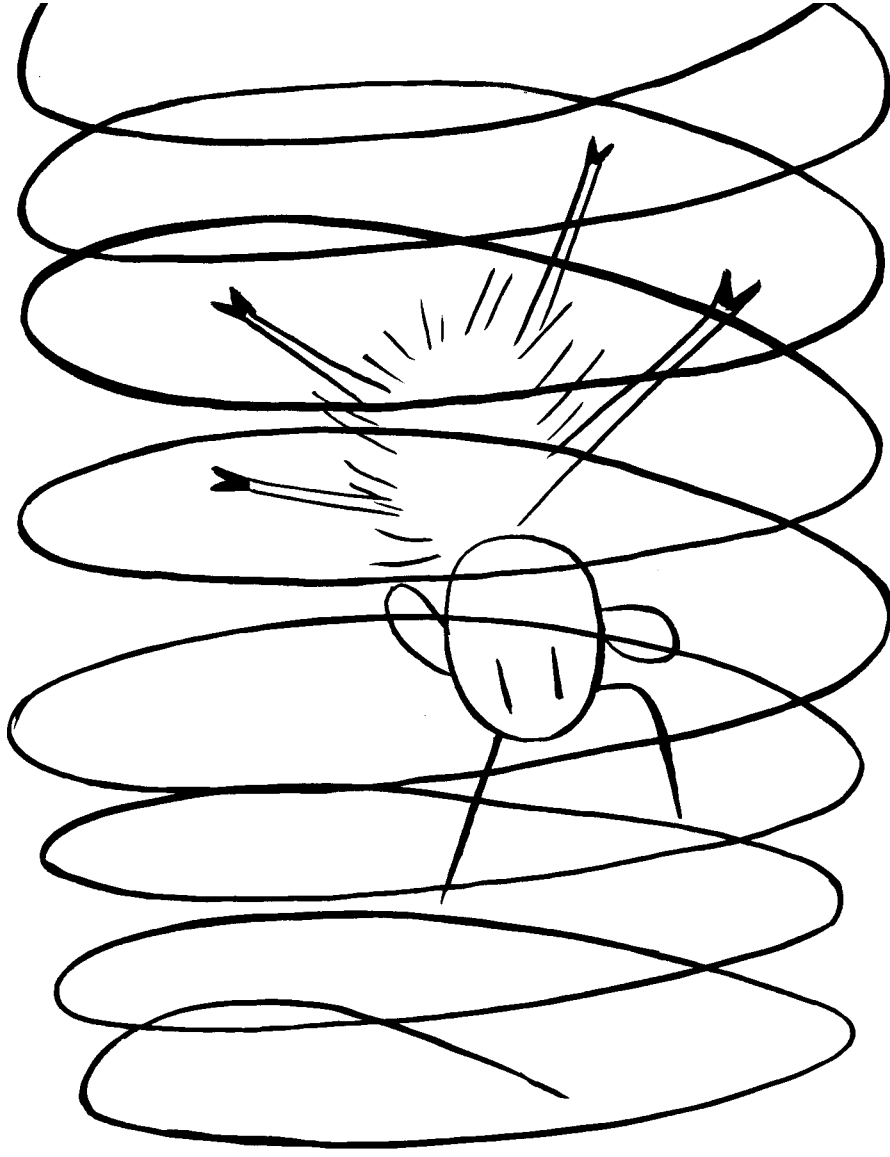
बोबक तर इतका घाबरला होता. पाण्यानं भरलेल्या काळ्या ढगांमुळे तो फेकला गेला. जोराच्या वाऱ्यानं तो कधी इकडे तर कधी तिकडे आपटायला लागला. तुफान वादळाच्या भोवऱ्यात तो गटांगळ्या खायला लागला.

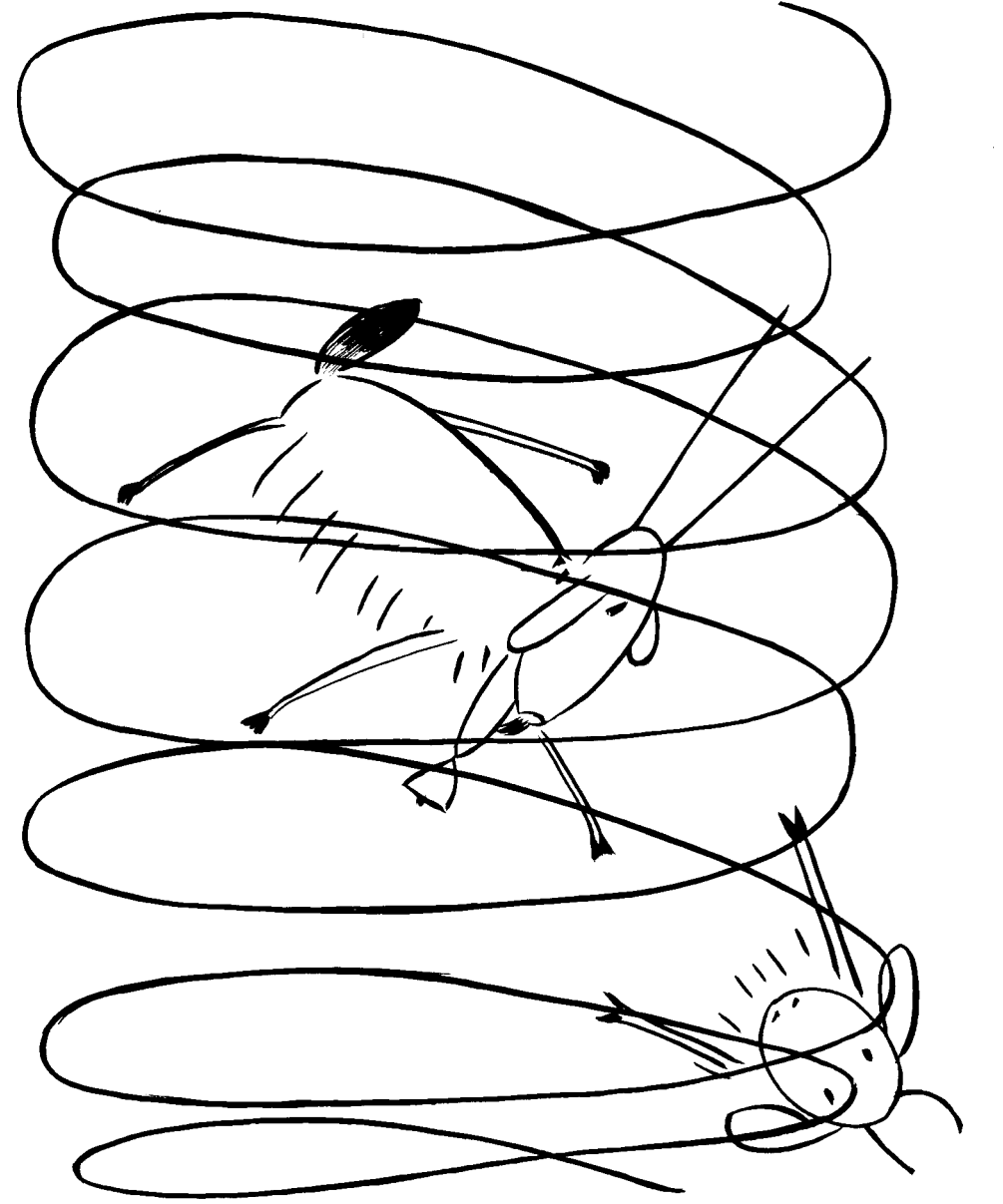
त्या वावटळीत अजूनही काही वस्तू अडकल्या होत्या. त्या वस्तू त्याच्यावर येऊन आदळायला लागल्या. थोड्या वेळातच तो जखमी झाला आणि त्याला धाप लागली. वावटळीत फिरून फिरून त्याला आपल्या कृतीचा पश्चात्ताप झाला. तो गवतासाठी पुढारी बकऱ्यामागे नवीन जागेत का गेला ?

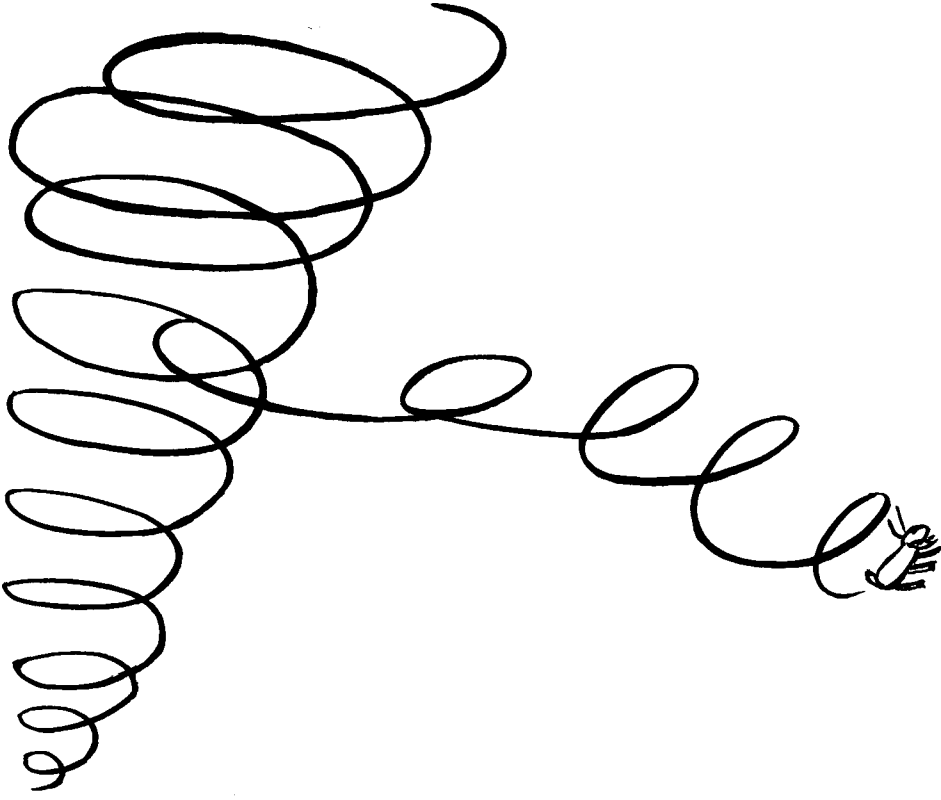
पहिल्यांदाच बोकचा रंग पिवळा आणि

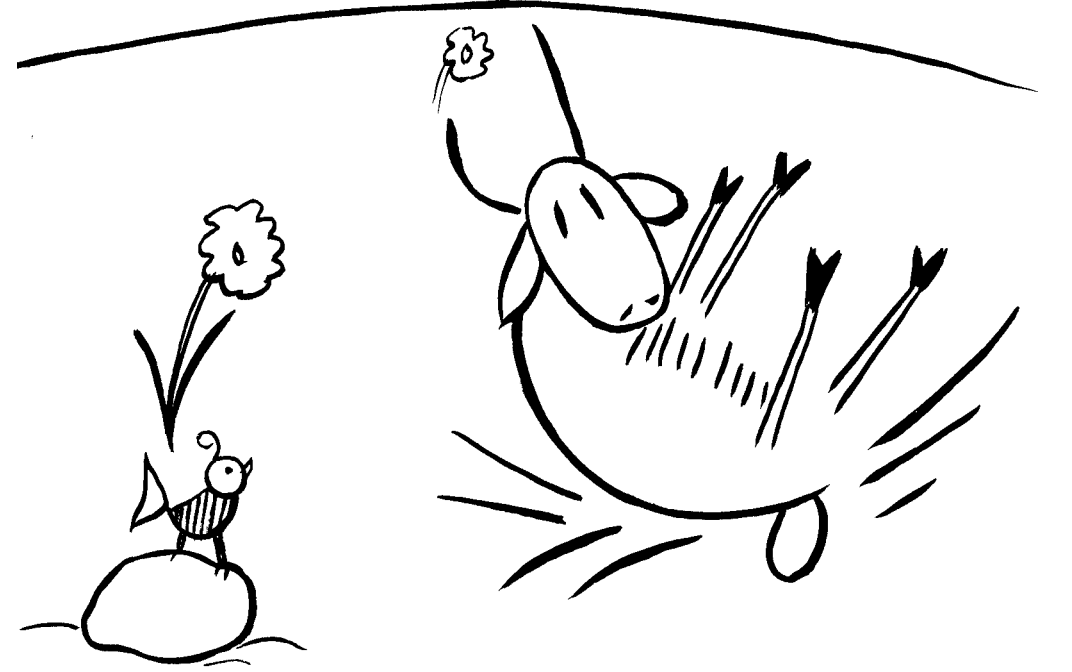
मग हिरवा पडला आणि त्याचा जीव घाबरा झाला.
त्याला आपलीच कीव यायला लागली.
त्याची अगदी वाईट दशा झाली होती.
त्याला वाटलं, आता काही आपण जिवंत रहात नाही.

तेवढ्यात त्यानं आपल्या पुढारी बकऱ्यालाही वावटळीतून
उठताना पाहिलं. त्याची तर बोकपेक्षाही दुर्दशा झाली होती.
तेवढ्यात वाऱ्याचा जोराचा एक झोत आला आणि त्यानं
बोकला वावटळीतून बाहेर फेकले.

बोबक धपकन एका शेतात जाऊन पडला. शेताची माती एकदम मऊ होती, त्यामुळे हाडं वगैरे तुटली नाहीत. तरी त्याला मोठी जखम झाली. खूप वेळपर्यंत तो तसाच पडून राहिला. मग त्यानं उठून चारी बाजूंना पाहिलं. त्याचं शरीर आखडलं होतं. सगळं शरीर ठणकत होतं; पण त्याला एक नवीन धडा मिळाला होता आणि तो कधीच विसरणार नाही.

'दुसरे करतात म्हणून', 'दुसरे जातात म्हणून' असं तो आता करणार नव्हता. तो स्वतःचा विचार करणार होता. आपल्याला कुठं जायचंय ? का जायचंय ? कसं जायचंय ? यापुढे आपला रस्ता तो स्वतः ठरवणार होता.

आता बोकब स्वतःचा विचार करतो,
त्यामुळे तो पूर्वीपेक्षा जास्त आनंदी असतो.

बोकब बकरा, पुढारी बकऱ्यांच्या मागे मागे फिरता फिरता
वैतागतो. शेवटी दुसरे जातात म्हणून आपण एका जागेहून
दुसऱ्या जागी जायचे नाही असा निश्चय तो करतो.

आता तो स्वतःचा विचार स्वतः करतो.

आपल्याला कुठं जायचंय ? का जायचंय ? आणि कसं जायचंय
हे स्वतः ठरवतो. तो आता पूर्वीपेक्षा जास्त आनंदी असतो.

**गरवारे बालभवन
कजा कजा मरू प्रकाशन**